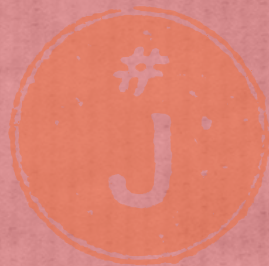

Concepció Coll Hevia

Romanç de la princesa Blanca

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2000

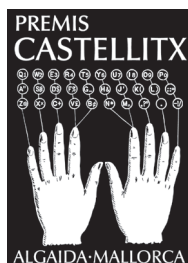

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-G-R-0162-0132

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2000-G-R-0162-0132

© del text: Concepció Coll Hevia

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2000. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2001. (Plaquetes d'Història i Cultura; 10/11)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premicastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Concepció Coll Hevia

Romanç de la princesa Blanca

Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2000

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2000-G-R-0162-0132

El glosat *Romanç de la princesa Blanca*, de Concepció Coll Hevia fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXII Concurs de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castelltix 2000. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Romanç de la princesa Blanca

I

«Ai, si tu volguessis ser
sa reina des meu palau!»
Des meu palau d'aigua neta,
amb randes d'escuma i sal...
Et faria una corona
de nacres i de corals,
i arracades de turqueses
amb es color del meu mar,
i et posaria an es dits
deu anells de diamants,
fets amb deu gotes d'espurnes
travessades de cel clar...
T'asseuries en un tron
de marbre rosa i daurat,
i es teu mantell teixiria
amb sa llum viva des raigs
d'argent, de sa lluna plena
que il·lumina es meus fondals.
An es cavall de ses ones
et duria a passejar,

CONCEPCIÓ COLL HEVIA

i tots dos cavalcaríem
fins a s'horitzó gemat,
per fer-te amb es sol ponent,
polseretes i collars.
Tendires un regne immens,
on està tot encisat...
Jo me casaria amb tu,
si amb mi et volguessis casar;
besades te donaria
amb es meus llavis de sal...
Com hauria d'estimar-te
es meu cor, massell de blau!
Mai altre no en trobaries
que un amor així et donàs,
més fort que es vent de tempesta,
i més gran que el cel, més gran
que s'immensitat dels astres,
que no es poden ni comptar...
Així, per sempre, estimada,
tu i jo estaríem plegats.
«Ai, si tu volguessis ser
sa reina des meu palau!»

II

Cada dia, sa princesa,
tota vestida de blanc,
caminava per sa platja
amb es seu peuet descalç,
i ses ones, dolçament
li deixaven, al passar
sobre s'areneta humida,
besades fondes de sal...
Cada dia, sa donzella,
es rentava el rostre clar
en s'aigua de mar, calmosa,
i es banyava en ell, ses mans.
Tenia es cabellets rossos,
i verd tenia s'esguard,
de melicotó sa cara,
i florits es seus quinze anys.
Cada dia s'escoltava
lo que li deia la mar:
«Ai, si tu volguessis ser
sa reina des meu palau!»
Però la princesa blanca
al gentil enamorat,
li contestava aleshores:

CONCEPCIÓ COLL HEVIA

«Amb tu no me puc casar;
estic promesa al meu príncep,
i ja l'estic esperant,
per celebrar pres ses noces
que tan formoses seran...
Com fris que arribi aqueixa hora
quan es meu príncep vendrà..!
No m'ho diguis més, no puc
ser la reina des teu palau...»
I a la mar, quan la sentia
se li rompia el color blau.

III

A la fi vengué ja el temps
de les noces, i s'espai
vessava llors celestes
sobre el front des dos amants.
Per tot florien les roses,
es clavells i es lliris blancs,
que sa princesa gaudia
de revoltar-se de blanc.
Sa donzella era tan bella
i era tan viu son esguard,
que a tot el que ella mirava
los deixava enlluernats.
El príncep i sa princesa
tan joves s'estan casant,
ja se poses ses tumbagues,
ja se prenen de ses mans,
ja s'acaronen es ulls
i als llavis s'estan besant...
Per l'aire, vessen campanes,
una alegria nувial!
Tot és dolçor i harmonia,
bellesa, perfum i pau...
Però, de sobte, un bramul
horrible, a tots assustà.

CONCEPCIÓ COLL HEVIA

S'obrin de cop ses finestres
i ses portes, i entrà un bram
que posa es cabells de punta...
És el brogit de la mar,
que alça, amb crits de gelosia,
la muntanya esgarrifant
d'aigua, que ha sortit de mare,
empenyent amb es seu braç
poderós, al que s'oposa
a s'empenta bramulant,
que destrueix es obstacles
que l'impedeixen el pas.
Ja ha inundat tot es jardí,
a sa capella ha entrat,
i separa els dos novís
just al peu des bell altar;
i tots mirant s'embranchida
romanen ben esglaiats.
A dins sa maror terrible
se'n du amb ell, com un orat,
es cos de sa princeseta
tota vestida de blanc,
i entre es seus braços d'escuma,
la condueix al seu cau,
estrenyent-la i estrenyent-la
contra el seu pit de cristall...
Baixa al seu fondals marins
i la deixa en son palau,
sobre un tron tot fet de nacre
amb flors d'algues als voltants,
allà li posa corona,
de petxines i corals,
i arracades de turqueses,
i anellets de diamants...

Romanç de la princesa Blanca

Es seus llavis amorosos
li besen el front de nard,
però sa princesa resta
quieta i muda, els ulls tancats;
sobre el pit, que no respira,
té reposades ses mans,
i en sa boca un bell somrís
que fou el darrer comiat
al seu príncep, quan sa fúria
de s'aigua, els va separar.
Ja la té la mar gelosa,
dormida en el seu palau,
amb aquell rostre bellíssim
més pàl·lid que es lliris blancs.
Garlandes de flors marines,
l'embolcallen amb llur mant,
dofins la guarden tothora,
i sirenes, sospirant.
Les dones d'aigua la vetllen
amb un silenci d'esglai...
La princeseta ja és morta,
les ones la van matar,
i des de tots es confins
se sent el crit de la mar,
que retruny es seu dolor
d'un cap fins a s'altre cap.
«Ai, pobre de mi per sempre,
que amb aquests braços, ai las!,
la vaig estrènyer tan fort
que, ai de mi!, la vaig matar.
Del meu amor, s'abraçada,
fou abraçada mortal...
Jo no la volia morta,
sa reina del meu palau!»

IV

Allà dalt, el cel obscur
cau sobre la mar udolant,
i es llamp i es tro l'acompanyen
pels niguls tots endolats.
No es recorda a sa contrada
mai un altre temporal
com es del dia de nocés,
que allí es varen celebrar
i que el vent i sa tempesta,
amb brogit i devessall,
robaven sa princesta
vestida de color blanc...
Tots la ploren com a morta,
ofegada per la mar...
Des de llavors, sempre trista,
s'escolta de s'aigua el plany,
es dematins i capvespres,
sempre el to desconsolat
de ses ones, que a sa platja
cada dia van plorant..!
«Ai, que jo és que l'estimava!
Ai, que jo la vaig matar!
Ai, que jo, jo la volia
ai, reina des meu palau!»

